

Me. Là Đường Chúng Con Đi

By Kim Cuc Nguyen

Con ơi, mặc thêm chiếc áo ấm này, thời tiết lúc này lạnh, con còn đang cảm, đi đường xa cẩn thận, tay lái con yếu, có ai đi cùng thì nhờ người ta chở con nhé.- Đây chiếc nón bảo hiểm đây...

Me. tôi nhắc nhở liên tục khi tôi đi sớm, và tư. lái xe gắn máy ra đi. Me. biết rất đơn giản hôm nay tôi đi có vài công việc cho trường cũ, là đi thăm những bà me... Me. của các bạn tôi, những người bạn cùng học chung trường với tôi ngày xưa, trường Trung học QGNT Saigon.

Dù đã hơn 30 năm rồi, nhưng đối với me tôi, trường này vẫn còn trong trí nhớ của me., ngôi trường mà những đứa con của me. đã học nơi đây, đã có bao nhiêu thời thơ ấu cùng bạn bè, thầy cô, sách vở?...

Nơi đây đã giúp cho tôi nên người, đã dạy dỗ tôi thành một người có tấm lòng trắc ẩn Mẹ.. nói thế. Mãi suy nghĩ? về me... bon bon trên đường đến nơi hẹn để gặp các bạn, cùng đi thăm viếng những người me. trong chương trình Vinh Danh Me., tôi chạy vượt qua nhà DNA, nơi tập trung để cùng đi thăm viếng các bà me đặc biệt....

Chúng tôi đã chuẩn bị. lên đường. Những gói quà bọc giấy kiếng có hàng chữ Chúc Mừng Năm Mới, một bao lì xì và một thiệp chúc tết sẽ được gửi đến mỗi me., những bà mẹ của chúng ta.

Tôi suy nghĩ tất cả những bà me. của chúng ta đều là đặc biệt cả, mỗi người mỗi hoàn cảnh khác nhau, mỗi người đều vươn lên cả sự. khó khăn, nguy hiểm, cực nhọc, buồn gánh, bán bưng bảo vệ. che chở và nuôi nấng đàn con... bỏ qua hạnh phúc cá nhân, bỏ qua tuổi xuân ...chỉ để làm sao có thể? nuôi con ăn học trong một chừng mực xã hội giúp đỡ và chiếu cố, là các con nương dựa vào mái ấm của ngôi trường QGNT để học, mà vượt lên chính bản thân, vượt lên nỗi mất mát, bất hạnh, mồ côi cha. Sự. hy sinh đó của me. cao vời vợi...

Tôi ngậm ngùi khi nhớ đến me. Xuyên, me. của TVH nói : - Ông mất lúc đó 37tuổi, bác mới 33 tuổi, có tất cả? 5 đứa con, phải lặn lội vất vả nuôi con cho khôn lớn, tưởng đã yên thân, bây giờ lại phải nuôi cha nước. mắt bà bỗng chốc chảy ra trên hai gò má, đã làm me. tôi không thể? nào không xúc động trước cảnh đó, tôi cảm thấy thương cho bà me. đang ơ? trước mắt tôi, bà đã nuôi 2 thế hệ. có lẽ me. VN không son không phấn của chúng ta, luôn luôn và luôn luôn phải nuôi nấng đàn con nhỏ? như vậy sao ?

Nhìn gương mặt phúc hậu và đẹp lão của me. Xuyên, tôi hình dung ra ngày còn trẻ? bà đẹp lắm, bà đã bo? ca? những ngày xuân sắc chi? đề? nuôi các đứa con côi.

Tôi bỗng nhớ đến một người bạn học chung lớp cu? a tôi, khi tôi đi du lịch qua Pháp, người bạn gặp lại tôi sau 30 năm, hỏi thăm sức khoẻ của nhau, và hỏi thăm mẹ. của nhau, bạn tôi có nói về mẹ. như sau :

Mình rất ân hận một việc làm mà ngày xưa đã cản trở? hạnh phúc của mẹ, khi ba mình mất được vài năm, thì có một người đàn ông thương yêu mẹ. mình, lúc nào cũng chăm sóc anh em mình và dạy dỗ phụ. giúp với mẹ. các đứa con nhỏ cô cha, thậm chí tắm rửa cho anh em tụi này, lo cơm nước cho tụi này ăn, đỡ tay đỡ chân cho mẹ. mình, nhưng đến khi mẹ. mình báo rằng sẽ lập gia đình với người đàn ông này, lúc đó mình là anh ca? trong nhà phản đối kịch liệt, không chấp nhận cho mẹ. mình lấy chồng, nếu mẹ. mình bước thêm bước nữa , thì anh em tui. mình sẽ bỏ? nhà đi không ơ? với mẹ. nữa...

Thế là mẹ. mình đành chia tay người yêu mà không nói một lời..chi+? khóc..Mình còn nhớ lúc hai người chia tay, gương mặt của người đàn ông đau khổ? lắm , ông ta nhìn mình đau buồn và thất vọng vì ông ta chăm sóc và yêu thương anh em mình vô cùng..ma` mình cũng thương yêu quý mến ông, nhưng vẫn ích kỷ? không cho mẹ. lập gia đình, chi? muốn mẹ. là của riêng của anh em mình. Cho đến khi anh em mình lớn lên, mỗi đứa đã có vợ. có chồng, không ai chịu ơ? với mẹ., O? ngoại quốc con dâu đâu có giàu ha. mẹ. chồng, họ. không chịu ơ? chung, nhìn mẹ. phải ơ? một mình trợ trợ le? loi, nghĩ đến sự. ích kỷ? ngày xưa mà mình đau lòng, nghĩ đến sự. buồn bã, lạnh lẽo, cô đơn của người già, mình cảm thấy ân hận suốt đời...

Giọng nói của các bạn đã cắt đứt suy nghĩ của tôi, « bây giờ chúng ta đến nhà anh Truyền Q 68 » Anh T là một người bề ngoài thấy khô ngô, nhanh nhẹn, cao , đầu chảy xướt lên rất trí thức, giọng nói mạnh, dề? nghe ...nhưng lại là một người có vấn đề về thần kinh, vì thế mẹ. Châu lại phải nuôi anh.

Bà nói : « lúc này anh bớt bệnh, tập thể? thao trên lầu, ăn uống được nhiều nên khoẻ, không gây gổ, nên trông mạnh mẽ, nhờ thế bà đỡ? lo lắng chăm sóc anh, đỡ vất vả hơn, chứ như năm ngoái anh yếu lắm , lại hay bệnh thường xuyên... »

Tôi lại phải chứng kiến lần nữa những bà mẹ., đã một thời trẻ? nuôi dưỡng các con, đến hôm nay con đã lớn, thậm chí đã già rồi, vẫn chưa được nghỉ? ngơi, vẫn mang nặng nỗi lo canh cánh bên lòng, đứa con vẫn còn cần bàn tay mẹ...

Rồi nơi đây, một lần nữa tôi lại gặp cảnh bà mẹ. nuôi con, bao nhiêu năm rồi mẹ. vẫn còn phải đong đầy âu lo thức trắng ? đó là tình trạng chi. Cúc Q71, Mẹ. Tươi mẹ. của chi. vẫn hằng ngày chăm sóc vỗ về an ủi đứa con bệnh, chi.Cúc hôm nay tinh hơn những lần trước, người có da thịt hơn, da trắng hơn, gương mặt lầm lì im lặng của người thần kinh bất ổn...

Chi. đứng gần cửa ra vào, trước phòng mẹ.- không động đậy - chúng tôi chào nhưng chi. đứng như không hề thấy ai, chi. có nghe tiếng chúng tôi chúc mừng mẹ. Tươi và cười đùa với mẹ., nhưng mặt chi. không lay động và không đi dời nơi đứng, chi. đứng chôn chân chắc tại cho..toi^?

muốn tìm một khe hở? nào đó của chị. đứng, để? để? chụp hình mẹ. Tươi ro? hơn, nhưng vương chị., tôi cố tình cầm máy ra dấu để? chị. hiểu là tôi muốn chụp hình, nhưng chị. vẫn không có thái độ. nào khác, không có cách nào, đành chụp từ ngoài vào phòng, lúc đó chị. đứng án ngữ ngay cửa, gương mặt nhìn xuống...

Thế mà mẹ. vẫn cười tươi, mẹ. vẫn vui đùa với chúng con, mong rằng chúng con sẽ luôn luôn thấy nu. cười này, để? biết rằng cuộc đời của mẹ. không phải chị? có nước mắt mẹ. nhé.

Chúng tôi đến thăm mẹ. Phần, mẹ của anh Đàm Quang Chung Q74 bà bi. liệt nằm một chỗ?, khó di chuyển, chúng tôi chỉ? nhìn mà không nói được nhiều, trong ngôi nhà này còn một người em của anh Chung bi. tật nguyên. Gia cảnh thật đáng thương, nếu như bà mẹ. không có đến 9 người con , chia nhau giúp đỡ? thì khó khăn vô cùng.

Tiếp tục cuộc hành trình là đến thăm mẹ. Liên, mẹ. của Nguyễn Đăng Hà Q73, bà cũng vui mừng khi thấy chúng tôi ghé thăm, bà kể? về bệnh tật và cảm ơn sự. quan tâm giúp đỡ của gia đình Q chúng ta. Chúng tôi cũng chúc tết và gửi quà biếu đến mẹ., an ủi và chia sẻ? những đau bệnh mà mẹ. mắc phải, cầu chúc mẹ. sức khoẻ khá hơn, chúc mẹ. vui vẻ? và mạnh khoẻ với các con cháu của mẹ trong mùa xuân mới này.

Rồi nơi đây chúng tôi ghé thăm mẹ. của Phi Long Q74 , bà vui mừng thấy chúng tôi ghé thăm, tất cả? chúng tôi đều quây quần nói chuyện và hỏi thăm sức khỏe mẹ., bà cũng đã vượt qua cơn bệnh tiểu đường nguy hiểm, chúng con mong mẹ. sẽ luôn luôn chiến thắng cơn bệnh này mẹ. nhé.

Trên đây là 5 mẹ. đặc biệt theo danh sách VDM tại VN, những bà mẹ. này được các anh chi. em QGNTF hải ngoại quan tâm đến, về sự. khó khăn và bệnh tật..nen^. phần quà có sự. giúp đỡ về tài chính nhiều hơn những phần quà của các bà mẹ. khác. Có 1 trường hợp mẹ. đặc biệt ơ? Đà Nẵng thì chuyển giao phần quà cho QGNT Đà Nẵng đến thăm.

Như đã nói ơ? phần đầu, mẹ. của chúng ta đều là những BÀ ME. ĐẶC BIỆT không phải vì hôm nay còn khó khăn về vật chất, không phải vì đau yếu bệnh hoạn cần sự. quan tâm giúp đỡ... mà mẹ. của chúng ta vượt nổi bất hạnh mất mát chồng, dang tay rộng như gà mẹ. ấp u? con, nuôi nấng cho con khôn lớn nên người.Mọi mẹ. phải vượt qua hoàn cảnh riêng biệt, mỗi mẹ. đứng trước một thử? thách cam go phải gánh chịu, trong một xã hội bình biến hằng ngày, mà chiến tranh bao trùm trên đất nước ...Sau 30 tháng 4 năm 1975 thì mẹ. của chúng ta lại đương đầu với những khó khăn mới sinh ra, phải xa cách những đứa con yêu dấu , những đứa con phải rời mẹ. lên đường ra đi về miền đất lạ., đã đẻ? lại trong lòng mẹ. sự. chịu đựng thêm một lần nữa là mất con, xa rời con , hay tạm thời chẳng biết ngày nào trùng phùng trở? lại với con...

Những tình huống của mẹ. chúng ta, lần lượt diễn ra qua đôi mắt quan sát của tác giả, làm lòng đau xót khi nhìn các tình cảnh của các mẹ. , thế mà khi gặp các mẹ. vẫn cười, nu. cười thương con, nu. cười hiền hoà chất phác ...ấm áp tình mẹ. bao la... mẹ. ơi con yêu mẹ... con sẽ nói lớn lên cho hết tấm lòng con, khi nhìn thấy nỗi vui hay nu. cười buồn trong đôi mắt mẹ... hay gương mặt của mẹ. đã đẻ? lại cho con những ấn tượng không thể? nào quên được, đã cho con xác định rằng :

- Mẹ. của các QGNT đều là những người mẹ. đã dâng hiến cho đất nước Việt Nam nhiều lắm, Mẹ. xứng đáng là MẹĐặc. Biệt, trên và hơn tất cả?.

Bà mẹ. đội thúng xôi đi bán, bà đi khắp hang cùng ngõ hẻm với tiếng rao : “ Xôi vo..Xôi gấc đây.”^.
tiếng rao lanh lảnh của mẹ. ngân lên xa xa... Hằng ngày đi bán trên con đường Võ Tánh nối dài, khi đi ngang qua trường QGNT, bà không quên đứng lại ngắm nhìn xem có con bà đang ra chơi, chạy tung tăng đâu đó trong sân trường, để? gọi con đến mà nhét vào tay con gói xôi gấc mà con ưa thích. Riêng đứa con, tiếng rao hàng của mẹ., đã làm cho người con cố gắng ăn học, tiếng rao của mẹ. đã đưa âm thanh vào trong trí não của con, để? không giây phút nào lơ là việc học. Hình ảnh của mẹ với thúng xôi đã khắc ghi trong tim óc con - cố gắng ăn học để? đáp lại công lao mẹ., mẹ. ơi hãy vững tin đi con sẽ không làm mẹ. thất vọng...

Ngày đi xa học tập con đã nguyện với lòng, mẹ. là vàng trắng để? soi bóng sáng cho con.Trong bước đường tha hương lập nghiệp , con đã có một địa vị. xúng đáng, con đã không còn sơ. nghèo đói hay thiếu thốn , con đi bằng những chiếc xe hơi đắt tiền, con đã ở? những ngôi nhà lớn sang trọng trong khu vực dành cho những người cao cấp của thành phố, nhưng đêm con ngủ? vẫn không tròn giấc , vì những giấc ngủ? vẫn nghe tiếng rao của mẹ... con vẫn thèm những gói xôi từ tay mẹ. cho, những thúng xôi mà mẹ. bán... mẹ. ơi.Me+.. của con, con đã làm gì cho mẹ. vui chưa ? mà mẹ. mãi mãi vẫn cô quạnh nơi xứ lạ. quê người, mẹ. luôn u buồn trông đợi con...

Một bà mẹ. khác... Sau biến cố 1975, con trốn đi vượt biên không báo trước cho mẹ., mẹ. sơ. hãi lo lắng từng ngày từng giờ khi không thấy con về, tin tức của con mỗi ngày mỗi im bật, hỏi những người bạn của con , vẫn không có tin gì ... mẹ. Nghĩ rằng con đã chết trên biển... Con của mẹ. đâu ? Con còn hay mất ? bà kêu gào trong những đêm thức trắng khi nghĩ đến con , nhớ thương con đã xoáy mòn tâm hồn mẹ. , rơi vào tuyệt vọng vì đã bao năm qua không còn thấy tin tức đứa con.bà mẹ. trở? bệnh nặng , trong cơn mê, trong cơn sốt, bà đã mất trí nhớ... nỗi đau mong ngóng không thấy con về... nỗi vất vả nhớ thương con.không làm chu? được bản thân, một ngày bà đã trở? thành một người không bao giờ biết thương nhớ nữa... bà đã bệnh thần kinh... để? không bao giờ nhìn ra được con.Và bà vẫn sống trong tâm trạng chờ đợi ngày về của con, đôi mắt cứ hướng xa xôi.Bà vẫn còn đó , vẫn mong ngóng con từ phương xa... Bây giờ cứ nghĩ đến mẹ., con ân hận suốt đời.

Hôm đi thăm mẹ. của PTLiên 73, lúc đến nhà, chúng tôi nhìn thấy một bà mẹ. nho? nhắn nằm trên giường, bà vừa bị. té nên không đi đứng được, bà phải nằm tại chỗ?, chúng tôi chúc tết và nói chuyện với mẹ., mẹ. không nói nhiều được. Nhưng khi chúng tôi từ già để? khởi hành tiếp tục đi thăm một mẹ. khác, Liên thấp tùng nhóm đi theo, xin mẹ. đi chút về... Trên đường đi chưa đến đâu ca? đã thấy Liên nhận DT liên tục của mẹ. gọi đến, bà sơ. Liên đi lâu về... “ mẹ. muốn con phải về với mẹ. ngay”. Mẹ. lúc nào cũng cần con ca?. Mẹ. ơi bao nhiêu tuổi con cũng vẫn là đứa trẻ? con trong mắt mẹ. phải không ?

Chúng tôi bấm chuông để? vào thăm mẹ. của Cha PT.Thạnh Q73, một người bạn học chung trong lớp..đúng+? đợi và đứng đợi..chợng reo nhưng không có người, chúng tôi đều biết mẹ. Cha Thành chỉ? ở? nhà, vì bà bị. tai biến mạch máu não, không thể? đi đâu ca? chỉ? nằm nha..nhưng chúng tôi đã làm...

Từ xa một người đẩy một người ngồi trên xe lăn, chúng tôi nhìn thấy nu. cười, nét mừng rỡ? của bà me. ,người đẩy xe đưa me. đi là cô con gái tên KimTuyền, khi biết chúng tôi đến thăm me, bà nắm tay tôi vui vẻ nói :

- Bà đi lê? mới ra, có người báo là có vài người đến nhà tìm bà, ho. đang chờ bà, nên khi lê? xong bà vội ra ngay.

Me. mừng và khóc khi nghe chúng tôi nói là bạn Cha Thành đến thăm .

Tuy me. không đi đứng được, nhưng me. đã gượng đứng lên chuyển từ xe lăn qua băng ghế đê? được ngồi gần chúng tôi, mehoi từng tên chúng tôi, me. nói trong sự. xúc động :

- Ngày xưa Cha Thành đi học cũng có nhiều bạn đến chơi, nay Cha đã thuộc nhà dòng, ít về gặp me., nhưng các bạn vẫn đến đây thăm, Me. mừng vui và mong lúc nào cũng thấy các con như thấy Cha Thành ở? cạnh bên.

Mỗi ngày me. đều được người nhà đưa đi lê? buổi sáng, tôi trân trọng và ngưỡng mộ. me.- bởi vì với cơn tai biến liệt nửa người trong nhiều năm qua, nhưng vẫn cố gắng vượt qua nỗi đau đớn khó khăn trong đi lại, me. không thu. động đê? ngồi yên tại chỗ?, mà me. đã vươn lên không buồn bã , me. đã dâng hiến tâm tình với Chúa khi đến nhà thờ, với tâm trạng hiến dâng này đã làm cho me. rạng rỡ trên gương mặt, tinh thần me. được bình an, nhẹ. nhàng, vui ve?... không giúp gì được cho con cháu , thì ít nhất me. cũng giúp cho con cháu được yên tâm bằng những lời cầu nguyện.

Có lẽ trong chúng ta không ai quên vấn đề Thái Hà ở? Dòng Chúa Cứu Thế, Hà Nội, và lời cầu xin của ca? nước cho xứ Thái Hà Bình An, xin sự. công bằng cho ho. đạo .Trong đó có tiếng nói của Cha Thành là vi. linh mục Giám Tỉnh Dòng Chúa Cứu Thế , là vi. đứng đầu Dòng CCT hiện nay đê? chặn chiến lạnh.

Me. như thế nên sinh ra người con nhiều phẩm chất cao quý, Cha Thành là niềm tin và sự. hạnh diện của QGNT của chúng ta, mà ngày nay không phải chỉ? VN mà nhiều nước trên thế giới biết đến và luôn lo lắng quan tâm đến sự. an toàn của Cha Thành.

Tôi sẽ viết về Cha Thành trong một lần khác đê? chúng ta hiểu được cuộc sống và công việc của vi. linh mục bạn của chúng ta, tuy là một linh mục đứng đầu dòng tu, nhưng đời sống đơn giản, khiêm tốn, thân thiết với bạn bè Q , luôn luôn tìm lại những ky? niệm thời thơ ấu tại trường, hướng tình cảm về ngôi trường QGNT thân yêu.

Xe bon bon trên xa lô.... từ Saigon đến Biên Hoà Đồng Nai, chúng tôi phải chú ý đến Chợ. Sạc, đến vòng xoay ngã ba Hà Nội, từ nơi đây chạy vòng tấp ngay vào một quán cơm bình dân , không phải dê? ăn cơm đâu anh chi. em a.- Mà là gửi xe ở? quán cơm, dê? vào nhà một người Me., trong chương trình thăm viếng VDM của Q73.

Đã nói trước với chú? quán rằng : “Cho gửi xe vào thăm người bà con, một chút ra sẽ ăn cơm của quán” nhưng quán ăn không cho đâu xe. Tài xế đành tìm nơi khác đậu xa hơn. Còn chúng tôi đi bộ. vào hẻm dê? tìm nhà Me Nhuận me. của PV Đức Q73.

Đón chúng tôi là nu. cười rạng rỡ của 2 me. con, me. của Đức và em gái Đức. Me. Nhuận vui ve? nhanh nhẹn cười :

- Chào ông Trùm và cô .

DNA được me Nhuận đặt cho cái tên là ông Trùm, từ sau chuyến Dục về quê thăm me. ở? VN.

Giọng me. hớn hơ? đùa vui, thân hình bé nhỏ?, nu. cười luôn ở? trên môi, khiến tôi vui lây cho tấm lòng hiếu khách của me.

Tôi cầm bó hoa hồng tặng me. và chúc tết me, me. tùm tùm cười thích thú, me. dê? bó hoa nằm vào lòng ngực và kêu tôi đứng kế bên chụp hình chung, rồi kêu ông Trùm đứng cạnh chụp hình, kêu ca? con gái chụp chung, nhà chi? có 4 người, mà chụp thì ai sẽ chụp đây?, Me lại gọi một ông hàng xóm đối diện nhà me. dê? sang chụp dùm , me. nói với ông ta :

_ Chụp cho đủ? 4 người đấy nhé..Xóng thì nhớ gửi hình cho me. nhé, và không quên dặn dò thêm ...Nhớ cũng gửi hình cho anh Đức xem nữa nhé...

Giọng me. sáng khoái vui hơn khi đã chụp hình đầy đủ? như ý. Không dê? mọi người yên, me. xoay qua kêu con gái dẫn chúng tôi đi xem nhà me. đang ở?, ông Trùm đau chân nên không đi, tôi đi lên lầu dê? xem...

Tôi biết bà me. này dũng cảm lắm, bà chi? có Dục là con trai duy nhất , bà rất thương Dục, nhưng khi Dục đưa bà sang Mỹ ở?, bà ở? được 3 năm là xin quay trở? về VN sống, trong ngôi nhà này bà chi? sống một mình, nấu ăn, giặt giũ, dọn dẹp và lau chùi nhà cửa..bả tự. làm, bà không buồn lo , không than thở?, không làm phiền các con. Có gặp mới thấy sự. đơn giản và sạch sẽ của bà, Các cô con gái của bà cũng ở? khu vực gần đó, ai cũng có gia đình dê? lo. Bà tự. sống yên vui , tự. thân, cuộc sống bình dị. và an tâm đã giúp các con yên lòng hơn khi nghi? về me.

Chúng tôi chia tay cùng những lời chúc tết, giọng cười tiếng nói, gương mặt, cá tính của me. vẫn theo đuổi chúng tôi trên đường về...

Dân Saigon, người miền Nam như tôi, mà vẫn không biết Mỹ Tho, nhân chuyến thăm me. Dàn, me của Do Thi. Hoa Q73, tôi, DNA, KT, Trần Minh đã đến Mỹ Tho thăm me., lần đầu tiên tôi mới biết Mỹ Tho, và hôm nay cũng là ngày khánh thành cầu Rạch Miễu.

Chúng tôi được 2 bạn Tạo và Phúc ngu. tại đây, đón trước khi vào TP. Mỹ Tho, và xe chạy theo 2 bạn dê? tìm đến nhà Hoa.

Hoa từ Pháp đã về thăm mẹ. nhân dịp Tết, chúng tôi có liên lạc với nhau để vừa gặp Mẹ. vừa gặp Hoa.

Mẹ. Dành rất nghiêm, không cười, không nói, thấy chúng tôi đến đông, mẹ. vui vẻ trên nét mặt, chúng tôi được gia đình mời uống nước dừa, dừa ngọt quá, đúng là xứ của ông Đạo Dừa, kìa? sư Nguyễn Thành Nam ngày xưa, không biết các ACE còn nhớ không?

Chụp chung với mẹ. ở? bàn dài, mọi người nghe Hoa nói và đưa cuốn thơ về mẹ. năm 2008, chúng tôi bàn luận và cười nói, mẹ. có ve? thích nghe, nhưng không tham gia nói gì cả?. Có lẽ? mẹ. mệt, nên Hoa đưa mẹ. về giường để? nằm nghỉ?, nhưng đúng là các con thật, chúng tôi lại vào giường đùa và chọc mẹ. cười, Hoa nói :

- KC khai trương dùm bồ. tách trà mới đi.

Tôi liền bưng chung trà mời mẹ., chung trà đầu tiên mừng tuổi mẹ. mừng sức khỏe mẹ. và mừng mẹ. có nhiều con đang ở? chung quanh mẹ... Mẹ. cười vui sau khi nghe lời chọc phá của các bạn. Đó là nu. cười lần đầu mà chúng tôi nhận được nơi mẹ..

Từ già mẹ. ra về, chúng tôi thấy mẹ. cảm động quá, sợ. mẹ. khóc, nên chúng tôi cố cười lớn và lần lượt vẫy tay đi ra...

Những bà mẹ. ở? xa, chúng tôi chọn vào thời điểm thuận tiện nhất để? đi thăm.

Rồi lần lượt chúng tôi đến nhà các bà Mẹ. ở? khu Gia Định Tân Bình, mẹ. của Trần Thị. Tin Q73, mẹ. của Đinh Thị. Đào, mẹ. của Bắc, mẹ. của Cao Bích Tho..Mỗi bà mẹ. có những hoàn cảnh riêng biệt, nhưng tất cả? đều vui mừng, cười đùa với các con đến thăm...

Riêng LNTrang và TR. Minh thì đi Hóc Môn đê? đến thăm các mẹ. , Me. của Lưu Nam Trang , me. của Phạm Hùng Phi, me. của Nguyễn Kim Cơ, me. của Lê văn Lăng... Tất cả? các mẹ. đều đê? lại trong lòng chúng tôi niềm thương mến.

Mùa Xuân nói đến mẹ. là nói đến hạnh phúc thật gần bên chúng ta, tôi vẫn còn nhớ cứ gần Tết đến, là mẹ. may cho tôi hai bô. đồ mới, một cái áo đầm, mua cho tôi đôi giày.

Thế là tôi cứ xăm soi những bô. đồ mới này, sờ tay vào mỗi ngày, cứ như sợ. mất đi. Chưa Tết nhất định tôi đê? dành , không chịu mặc áo mới , có lúc đi chợ. tết cùng với mẹ. , mẹ. tôi bảo mang áo mới ra mặc đi chợ. đêm với mẹ. cho đẹp, nhưng tôi nhất định không chịu mặc, thà mặc đồ cũ chớ chưa khai trương áo mới trước Tết, đúng là tre? con.

Tôi vẫn nhớ tôi thích đi chợ. đêm ngày Tết với mẹ, tôi luôn một ngón tay áp út bé xíu, vào ngón tay áp út của mẹ. giữ chặt , đê? vừa đi vừa nhìn thấy bao nhiêu là bánh mứt đẹp và ngon, vừa thấy ấm áp trong tay mẹ. vừa nhìn màu sắc của từng gian hàng, những bóng đèn đêm sáng chói, khiêu gọi trong trí óc tre? con biết bao sự. say mê thích thú...

Mẹ. cũng dẫn tôi đi xem chợ. hoa, cũng biết bao nhiêu cảnh hoa khoe sắc, sao mà nhiều quá, đẹp quá, sao Tết vui thế, thích thế ? cứ mong cho Tết còn mãi...

Giờ đây tôi cũng đi bên mẹ. trong những ngày thời tiết đẹp của Saigon, Không nóng mà trời mát lắm, tôi đưa mẹ. đi xem chợ. Tết, chợ. hoa... Mẹ. đi chậm chạp, chân đã yếu rồi, không thể? đi nhanh được, tôi cũng luôn ngón tay vào ngón áp út của mẹ., không phải mẹ. dẫn tôi đi chợ. Tết của ngày xưa, mà tôi dẫn mẹ. đi chợ. Tết, mẹ. cũng nhìn quanh đắm say như ngày xưa tôi còn bé, rồi cũng chép miệng khen đẹp qua..Mé. già rồi như trái chín. Ngày xưa còn bé chúng ta nương dựa mẹ., nhưng bây giờ mẹ. lại nương dựa chúng ta.

Hôm nay Chúa Nhật, thời tiết dịu không nắng, ánh sáng nhẹ. nhàn trải dài trên con đường đi, bóng cây nga? nhẹ. xuống mặt đường cho tôi thấy trời chưa đứng bóng, chưa 12giờ trưa. Nhìn những hàng cây hai bên đường , con đường dài, nếu không có con đường thì tôi không thể? đi tiếp nữa...
Me. chúng ta đã khai thông những chướng ngại vật, me. là đường rộng thênh thang cho con bước tới, **Me. là đường chúng con đi.**

Kim Cuc Nguyen